

Arrest

nr. 278 696 van 13 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Chinese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1975.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 7 september 2015. Op dezelfde dag dient de verzoekende partij voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 april 2016 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken de afstand van een asielaanvraag vastgesteld gelet op het feit dat de verzoekende partij geen tijdig gevolg gaf aan de oproeping tot aanmelding van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

Op 12 mei 2016 dient de verzoekende partij een tweede (volgende) verzoek om internationale bescherming in. Op 31 juli 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoekende

partij. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij 's Raads arrest van 21 december 2017 met nummer 197 127 wordt de erkenning van de vluchtelingenstatus geweigerd alsook de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Op 14 september 2018 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit derde verzoek op 30 oktober 2018 niet-ontvankelijk. De verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 14 september 2018 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in. Ook dit vierde verzoek werd door de commissaris-generaal op 22 augustus 2019 niet-ontvankelijk verklaard. De verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 23 september 2020 dient de verzoekende partij een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 12 mei 2022 verklaarde de commissaris-generaal dit vijfde verzoek niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Chinese nationaliteit te beschikken en van etnische origine Tibetaanse te zijn. U bent geboren op (...). U bent afkomstig uit het dorp Serchi gelegen in het district Sersul (Chinees: Shiqu), Tibetaanse autonome prefectuur Garze (Chinees: Ganzi), provincie Sichuan, Volksrepubliek China. U woonde daar samen met uw echtgenoot, uw jongste zoon en de dochter van de neef van uw echtgenoot, die jullie de facto adopteerden. Uw oudste zoon verbleef in het klooster. U was nomade tot 2001 of 2002, daarna verhuisde u naar een rijhuis omdat dit verplicht werd.

Op 7 september 2015 kwam u in België aan en diende hier een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde daarbij dat u en uw echtgenoot in 2014 gedurende zeven maanden onderdak verleenden aan de monnik T.D., die door de Chinese autoriteiten beschuldigd was van brandstichting op een brandstofwagen. Toen T.D. niet meer bij jullie verbleef, werd hij gearresteerd in Siling. Een familielid verwittigde jullie dat jullie problemen zouden kregen. De politie kwam naar uw woning en zei dat uw man, die op dat moment niet thuis was, zo snel mogelijk naar het politiebureau moest gaan. Op 5 of 6 december 2014 verliet u uw dorp. U reisde via Siling, waar u uw man ontmoette, naar Lhasa. U verbleef anderhalve maand in Lhasa bij de ouders van L.T., een vriend van uw echtgenoot.

Daarna reisde u met een vrachtwagen tot de grens met Nepal, uw echtgenoot en kinderen bleven achter in Tibet. U stak te voet de grens over met een smokkelaar. In Nepal verbleef u drie maanden bij familie van L.T. in Kathmandu. Vervolgens reisde u per vliegtuig naar Thailand, waar u drie maanden verbleef. Daarna reisde u per vliegtuig via een tussenstop in een u onbekend islamitisch land naar Egypte, waar u tien dagen verbleef in een hotel. Vanuit Egypte vloog u naar een u onbekend islamitisch land, waar u een week bleef. Vervolgens vloog u naar Larnaka (Cyprus) en van daaruit naar Spanje. U verbleef drie dagen in Spanje en reisde dan per vliegtuig naar Frankrijk. Vanuit Frankrijk reisde u per trein naar België, waar u op 7 september 2015 aankwam en voor het eerst asiel aanvraagde.

Op 12 april 2016 ontving u uw beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Gezien u geen tijdig gevolg gaf aan de oproeping u aan te melden, werd de afstand van uw asielaanvraag vastgesteld.

Op 12 mei 2016 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 23 juni 2016 ontving u de kennisgeving dat uw asielaanvraag onvankelijk werd beschouwd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw hukou, uw identiteitskaart, foto's van u en uw familie in Tibet en een foto van het Taiwanese paspoort dat u gebruikte.

Op 31 juli 2017 ontving u uw beslissing van het CGVS waarin stond dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering tot in 2015 in Tibet, Volksrepubliek China verbleven te hebben.

U ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde op 21 december 2017 de beslissing van het CGVS.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 14 september 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in. U verwees daarbij naar de verklaringen die u deed bij uw vorige verzoek. U vreesde nog steeds problemen te krijgen met de Chinese autoriteiten in geval van terugkeer naar Tibet, China. Ter ondersteuning van uw derde verzoek legde u uw originele laissez-passer en de enveloppes waarmee deze werd verstuurd neer.

Op 30 oktober 2018 verklaarde het CGVS uw derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. U baseerde zich immers nog steeds op dezelfde asielmotieven die u tijdens uw eerdere

verzoeken al naar voor bracht. U legde verder geen documenten neer die iets afdeden aan de eerdere vaststellingen en van dien aard waren dat ze de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 3 mei 2019 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U baseerde zich hiervoor nog op dezelfde asielmotieven die u tijdens uw vorige verzoeken al naar voor bracht. Ter ondersteuning van dit vierde verzoek legde u een brief geschreven door een in België als vluchteling erkende vriendin neer.

Op 22 augustus 2019 verklaarde het CGVS ook uw vierde verzoek om internationale bescherming nietontvankelijk. U bracht immers geen nieuwe elementen aan die iets afdeden aan de eerdere vaststellingen en van dien aard waren dat ze de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 23 september 2020 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U baseert zich hiervoor nog op dezelfde asielmotieven die u tijdens uw vorige verzoeken al naar voor bracht. Ter ondersteuning van dit vijfde verzoek legt u uw hukou, uw Chinese identiteitskaart en dertien originele foto's neer. Uw advocaat voegde daar nog een e-mail van het Bureau van Tibet dd. 25/01/2021 aan toe, dat zou staven dat u geen IC heeft aangevraagd.

Op 20 augustus 2021 verklaarde het CGVS ook uw vijfde verzoek om internationale bescherming nietontvankelijk, maar vergat daarbij laatstgenoemde document te bespreken. U ging in beroep tegen deze beslissing, waarop het CGVS haar beslissing introk op 17 september 2021. De RvV verwierp daarop uw beroep op 10 maart 2022.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerdere verzoeken hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat in het kader van uw eerste verzoek de afstand van uw asielaanvraag vastgesteld werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gezien u geen tijdig gevolg gaf aan de oproeping u aan te melden. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde verblijf tot 2015 in Tibet, China. U ging in beroep tegen deze beslissing. De beslissing en beoordeling van het CGVS werden door de RvV bevestigd. Uw derde en vierde verzoek om internationale bescherming werden niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS omdat u zich nog steeds beriep op dezelfde asielmotieven die u tijdens uw eerdere verzoeken al naar voor bracht. Ook de documenten die u neerlegde deden niets af aan de eerdere vaststellingen en waren dus niet van dien aard dat ze de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. U ging niet in beroep tegen deze beslissingen van het CGVS bij de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U legde inhoudelijk geen bijkomende of nieuwe verklaringen af, u kwam niet verder dan dat u "niets toe te voegen heeft" (zie Verklaring Volgend Verzoek, pt.16) en voegt in onderhavig verzoek effectief niets

inhoudelijks toe. Het herhalen van uw eerdere verklaringen, zonder verdere uitleg, is uiteraard niet afdoende.

Het CGVS kan dan ook nog steeds geen geloof hechten aan uw beweerde 'recente' vertrek uit Tibet, VRC en blijft ervan overtuigd dat u bepaalde informatie mbt andere verblijfplaatsen bewust achterhoudt, wellicht om zo de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar een derde land te verhullen.

Met betrekking tot de documenten die u neerlegt in onderhavig verzoek, met name uw hukou, uw identiteitskaart en de dertien foto's, dient opgemerkt dat deze niet vermogen bovenstaande appreciatie om te buigen. Vooreerst legde u uw hukou en identiteitskaart al eerder neer, het CGVS heeft zich hierover dan ook al uitgesproken. Bovendien zijn deze slechts een bewijs van uw identiteit en nationaliteit, dewelke het CGVS nooit in vraag heeft gesteld. Ook verschillende van de foto's die u neerlegt in onderhavig verzoek legde u eerder al neer, zoals u zelf overigens ook aangeeft (zie Verklaring Volgend Verzoek, pt.18). De overige foto's kunnen evenmin uw verblijf in Tibet tot 2015 staven, nu hieruit geenszins blijkt wanneer (noch in verschillende gevallen waar) deze werden genomen.

Ook de e-mail van het Bureau van Tibet dd. 25/01/2021 vermag niet de appreciatie van uw verzoek om te buigen. In deze mail, gericht aan (en geattesteerd door) het Bureau van Tibet in Brussel, bevestigt het Bureau van de dalai lama in India dat volgens hun archief, ['Ms. La.Lo.Do.'] geen IC ('Identity Certificate', Indiaas reisdocument) zou hebben aangevraagd. In haar schrijven dd. 27/01/2021 geeft uw advocaat aan dat dit zou bevestigen dat u nooit een IC heeft gehad in India. Het CGVS herhaalt evenwel dat uw tweede verzoek om internationale bescherming afgewezen werd omdat op basis van uw verklaringen, uw (gebrek aan) neergelegde documenten en de beschikbare informatie geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde verblijf in China tot 2015. Het CGVS was ervan overtuigd dat u bepaalde informatie mbt andere verblijfplaatsen bewust achterhield, wellicht om zo de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar een derde land (wellicht India) te verhullen. In beroep tegen deze beslissing, noch in uw daaropvolgende verzoeken, toonde u op geen enkele manier aan waar het CGVS tijdens haar eerdere appreciatie een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen. Dat doet u in onderhavig verzoek nog steeds niet, dat doet deze e-mail evenmin. Immers dient erop gewezen dat in deze e-mail slechts wordt bevestigd dat er voor zover bekend geen IC werd aangevraagd op deze specifieke naam, de naam zoals u die in België had opgegeven, met inbegrip van uw familienaam/patroniem. Er staat bovendien geen enkele referentie in naar een ander identiteitsstuk. Hoe dan is het maar weinig aannemelijk dat u uw naam op dezelfde manier ook in India (waar het CGVS nog steeds van uit mag gaan) zou hebben laten registreren. Op uw Chinese identiteitskaart staat immers uw naam als [L.R.Z.M.] (Chinese transcriptie van [L.D.]) vermeld, dus zonder uw patroniem [L]. Verder is het op zich ook al maar weinig aannemelijk dat u in Nepal en/of India die volledige naam, inclusief patroniem, zou opgeven. Ten slotte dient hierbij ten overvloede benadrukt dat u nog steeds nalaat de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen bij te stellen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er op dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China doch wel kan worden teruggeleid naar India.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 57/6/2, 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij citeert artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet integraal en merkt op dat zij verschillende documenten heeft voorgelegd om haar herkomst te bewijzen. De verzoekende partij ontkent vervolgens het vermoeden van de commissaris-generaal dat zij haar eerdere verblijfplaatsen, vermoedelijk in India, verzwegen heeft. In dat verband betoogt de verzoekende partij dat zij er alles aan gedaan heeft om het bewijs te leveren dat zij nooit een IC aangevraagd heeft in India en tot haar vlucht uit het land steeds in Tibet heeft verbleven. Om dat te bewijzen heeft de verzoekende partij bij haar huidige aanvraag het document neergelegd van het Bureau van Tibet d.d. 25 januari 2021. De verzoekende partij merkt op dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met dit bewijsstuk en citeert hieromtrent uit de bestreden beslissing. De verzoekende partij stelt vervolgens dat zij de bewijsstukken voorlegt die van haar worden verwacht doch *“verwerende partij doet deze simpelweg van de hand door een eigen verhaaltje te verzinnen, namelijk dat verzoekende partij ‘vermoedelijk een andere naam heeft gegeven in India, neemt deze blote bewering voor waar aan en voert geen enkel onderzoek naar deze nieuwe elementen.”* Dergelijke manier van redeneren maakt het voor de verzoekende partij onmogelijk om aan te tonen dat zij de waarheid heeft verteld over haar verblijf in Tibet. De verzoekende partij benadrukt verder dat er nooit twijfel is geweest over haar identiteit en stelt dat zij thans bewezen heeft dat zij geen IC bezit in India.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Hieromtrent verwijst ze naar diverse arresten van de Raad van State. Tevens stelt de verzoekende partij zich vragen over het onderzoek van de commissaris-generaal aangezien de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek vrijwel onmiddellijk werd genomen zonder voorafgaand gehoor van de verzoekende partij. De commissaris-generaal, zo stelt de verzoekende partij, heeft zelf aangegeven dat zij de nieuwe stukken niet heeft onderzocht en *“baseert haar summiere motivering op het feit dat verzoekende partij in het verleden reeds een negatieve beslissing kreeg, met daarnaast een eigen verhaaltje die zij voor waar aanneemt.”* De verzoekende partij verwijt de commissaris-generaal dat hij haar nooit ondervraagd heeft naar aanleiding van dit nieuw bewijsstuk. Hiermee wordt de verzoekende partij alle kans ontnomen om haar relaas en haar vrees aan te tonen. De verzoekende partij concludeert dat *“verwerende partij doet zelfs geen moeite meer om te verhullen dat zij het dossier van verzoekende partij niet heeft onderzocht. Het feit dat zij in het verleden reeds een negatief heeft gekregen is voor verwerende partij reeds voldoende bewijs dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Dit is onbegrijpelijk en schendt op flagrante wijze het redelijkheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verwerende partij is aldus klaarblijkelijk erg onzorgvuldig te werk gegaan.”*

Verzoekende partij stelt dat in het licht van de nieuwe ontwikkelingen en door haar voorgelegde stukken een nieuw onderzoek vereist is. In tegenstelling tot de conclusie van de commissaris-generaal stelt de verzoekende partij dat door de nieuwe elementen in de zaak de kans groot is om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of het status van subsidiaire bescherming.

3. De aanvullende nota

De Raad ontvangt vanwege de verzoekende partij een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan zij een e-mail van het Bureau van Tibet te Brussel toevoegt d.d. 30 mei 2022.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de

kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “nieuwe elementen of bevindingen” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.”* Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ze worden op generlei wijze betwist door de verzoekende partij.

4.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.3.1. Op 23 september 2020 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij voert aan dat zij en haar echtgenoot in 2014 gedurende zeven maanden onderdak hebben verleend aan een monnik die door de Chinese autoriteiten beschuldigd was van brandstichting op een brandstofwagen. Naar aanleiding hiervan werden zowel de verzoekende partij als haar echtgenoot door de Chinese autoriteiten gevisieerd waardoor de verzoekende partij besloten heeft om het land te verlaten. Op 12 april 2016 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afstand van haar asielaanvraag vastgesteld aangezien de verzoekende partij geen tijdig gevolg gaf aan de oproeping tot aanmelding.

Op 12 mei 2016 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volhardt in het vluchtrelaas dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette en legt volgende documenten neer: haar hukou en identiteitskaart, foto's genomen in Tibet en een foto van het Taiwanees passpoort dat zij gebruikte. Op 31 juli 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die door de Raad bij zijn arrest nummer 197 127 van 21 december 2017 wordt bevestigd omdat geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven. De verzoekende partij dient geen cassatieberoep in.

Op 14 september 2018 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming. Ze verwees daarbij naar de verklaringen die zij deed bij haar vorig verzoek. Ter ondersteuning van haar derde verzoek legde de verzoekende partij haar originele laissez-passer en de enveloppes waarmee deze werd verstuurd neer. Op 30 oktober 2018 verklaarde het commissariaat-generaal dit derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk aangezien het verzoek nog steeds op dezelfde asielmotieven was gebaseerd die de verzoekende partij tijdens haar eerdere verzoeken had aangehaald. De verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 3 mei 2019 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van haar vierde verzoek legde ze een brief geschreven door een in België als vluchteling erkende vriendin neer. Op 22 augustus 2019 verklaarde de commissaris-generaal ook dit vierde verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij niet-ontvankelijk met de motivering dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. De verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 23 september 2020 dient de verzoekende partij onderhavig, vijfde verzoek om internationale bescherming in. De verzoekende partij baseert haar huidige aanvraag op dezelfde asielmotieven die zij tijdens haar vorige verzoeken heeft aangehaald. Ter staving van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: haar Chinese identiteitskaart, dertien originele foto's, twee e-mails van het Bureau van Dalai Lama in India van 25 januari 2021 en 30 mei 2022.

Uit het arrest van 21 december 2017 met nummer 197 127 blijkt enerzijds dat de verzoekende partij noch met haar documenten, noch mits haar verklaringen een verblijf in China na 2014 aantoont en anderzijds ook haar verblijf vóór die tijd in China niet aangetoond heeft. Daarenboven wordt de voorgehouden nationaliteit van de verzoekende partij ook in vraag gesteld. Immers, de door de verzoekende partij bijgebrachte "Hukou" stemt niet overeen met haar verklaringen. Evenmin heeft ze hiervoor een redelijke verklaring waardoor ze niet aantoont dat dit stuk haar persoon betreft. Bovendien bevat de hukou twee verschillende stempels. Dit verschil kan door de verzoekende partij niet verklaard worden zodat dit ook de authenticiteit van het document verder ondermijnt. Verder valt in het arrest te lezen dat de door de verzoekende partij voorgelegde foto's van haar verblijf in Tibet tot 2015 evenmin kunnen staven, gezien het oude foto's betreffen en/of niet afgeleid kan worden dat de foto's in Tibet of China genomen werden. In voormeld arrest wordt de bewijswaarde van de door de verzoekende partij bijgebrachte documenten uit Tibet *"omtrent het verkrijgen van geld van de overheid en het gebruiken van een aantal goederen"* van 8 september 2012 en 18 december 2013 ernstig gerelativeerd daar beide documenten een verkeerd identiteitskaartnummer bevatten. *"Bovendien valt ook te lezen dat: 'De bewijswaarde van de identiteitskaart wordt aldus ook aangetast nu verzoekster deze documenten kon verkrijgen op basis van een ander document op haar naam. Voorts wijst dit erop dat verzoekster met gemaakt documenten kan aanmaken, zij hiervoor connecties heeft in Taiwan (zie punt 2.14) waarop zij uit vanuit België beroep kan doen, zij een paspoort kan voorleggen dat blijkbaar zo goed vervalst was dat ze hiermee ongemoeid een visum kon verkrijgen en verschillende grenscontroles kon voorbijkomen."* en dat *"Uit de bij de aanvullende nota neergelegde 'originele enveloppe waarmee de documenten werden opgestuurd' kan geenszins de inhoud van deze enveloppe blijken. Bovendien vermeldt de sticker op de enveloppe een verzendadres van Taiwan. Waar de aanvullende nota aangeeft dat de documenten werden opgestuurd uit Chengdu Tibet, China, en de Raad vaststelt dat er op de 'shipment waybill' inderdaad een dergelijk adres werd ingevuld door de verzender, dient te worden opgemerkt dat dit enkel het door de verzender zelf opgegeven 'shipper's address' betreft, doch geenszins aangeeft vanwaar het werkelijk werd verstuurd. Dit laatste blijkt echter wel ondubbelzinnig uit de DHL-sticker die een adres in Taiwan vermeldt. Verzoekster volhardt in het neerleggen van vervalste en valse stukken."* De Raad motiveert ook dat *"Verzoeksters onaannemelijke verklaringen over haar reisweg en de gebruikte reisdocumenten duiden dan ook op een gebrek aan medewerking en ondermijnen op fundamentele wijze haar algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden reis naar België. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat verzoekster andere (legale) (reis)documenten achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door haar verkregen visum voor zijn reis, het ogenblik en de wijze van haar vertrek uit haar land van herkomst, verborgen te houden."* De Raad concludeert dat: *"2.24. Gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters beweerde recente herkomst uit Tibet, China, kunnen haar verklaringen over de problemen aldaar in 2014 evenmin waarachtig zijn. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekster in China als Tibetaanse 'een wezenlijk gevaar op vervolging loopt', dat 'Tibetanen die terugkeren uit het buitenland op een stelselmatige manier worden opgepakt en mishandeld' en dat 'artikels 318, 321 en 322 van de Chinese strafwet beschouwd [kunnen] worden als een permanente bedreiging aan het adres van al wie illegaal het grondgebied verlaat', waarvoor zij verwijst naar de door haar bij het verzoekschrift gevoegde stukken ('Cedoca, COI Focus China, Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland, 18 juni 2014', 'US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013', 'Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010', 'Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review', Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013', 'They Say We Should be Grateful' Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China', Human Rights Watch, juni 2013', '2012 International Religious Freedom Report – Tibet', US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013', 'China: country of origin information*

(COI) Report”, UK Home Office, 24 augustus 2011”, “Wave of arrests contributes to Tibet’s growing isolation”, Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013”, “More Attention to Tibet Needed”, Asian Fortune 6 mei 2013” en “Human Rights Watch, China, Tibet Propaganda masks repression, 19 juni 2017”), is eveneens irrelevant, gezien, zoals blijkt uit wat voorafgaat, verzoekster niet de waarheid vertelde over haar werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor haar vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. Verzoekster draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door haar gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekster voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekster de bron van haar vrees situeert.”

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Thans stelt de Raad vast dat de door de verzoekende partij in het kader van huidig verzoek aangebrachte stukken, met name de hukou, identiteitskaart en dertien foto's, identiek dezelfde documenten betreffen waarover de Raad reeds in haar voornoemde arrest heeft geoordeeld. Aldus betreffen het geen nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van de eerdere verzoeken om internationale bescherming

De verzoekende partij brengt ook twee e-mails van het Bureau van de Dalai Lama in India van 25 januari 2021 en 30 mei 2022 in het kader van huidig verzoek bij. Uit de summiere inhoud van deze e-mails blijkt enkel dat de erin vermelde personen geen IC hebben gehad in India. Men kan immers hieruit geen andere nuttige informatie achterhalen. Deze stukken staven geenszins de aanwezigheid van de verzoekende partij in China ten tijde van haar voorgehouden asielproblemen in 2014. Daarenboven heeft de verzoekende partij zich gedurende haar verschillende verzoeken om internationale bescherming onder meer bedient van documenten die vervalst waren zoals blijkt uit 's Raads arrest van 21 december 2017. In voormeld arrest wordt eveneens uiteengezet dat de afgelegde verklaringen en de gebruikte documenten op fundamentele wijze haar algehele geloofwaardigheid ondermijnen. Bijgevolg kan de verzoekende partij geenszins ernstig voorhouden dat er nooit twijfel en/of discussie geweest is over haar identiteit. Aldus maken deze emailberichten de kans niet aanzienlijk groter dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming dient te genieten.

Gelet op voorgaande oordeelt de Raad dat er *in casu* geen nieuwe elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift verder nog op dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. Het persoonlijk onderhoud vindt echter niet plaats wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat hij in het geval van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoekende partij aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 (artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet). Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming (artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet). Verder wijst de Raad erop dat uit de verklaringen van de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat zij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar

huidig verzoek heeft de verzoekende partij geen bijkomende of nieuwe verklaringen afgelegd, zij verklaarde immers dat zij *“niets toe te voegen heeft”* (“Verklaring volgend verzoek”, punt 16). Aan de verzoekende partij werd verduidelijkt dat de commissaris-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat de commissaris-generaal niet verplicht was om de verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. De verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. De verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet concretiseert welke specifieke elementen zij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen bij het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

4.3.2. Waar de verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

4.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.3.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

4.3.5. Het aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS